

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko G. Oddział w P. w likwidacji
o zwrot kosztów dojazdu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego we
Wrocławiu z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt VII Pa 181/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Przedmiot sprawy obejmował zwrot kosztów dojazdu z ustalonego umową miejsca wykonywania pracy do miejsca, w którym zaczynało się faktyczne świadczenie pracy oraz kosztów podróży powrotnej. Zakończyła się zasądzeniem na rzecz powoda 14.962,14 zł z odsetkami. W sprawie nie uwzględniono zarzutu pozwanego pracodawcy, że w porozumieniu z 5 listopada 2011 r. powód zrzekł się wszelkich roszczeń za wyjątkiem wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za urlop. Sąd stwierdził, że pojęcie wynagrodzenia należy rozumieć szeroko i może być rozszerzone na inne świadczenia ze stosunku pracy, w tym również na należności z tytułu podróży służbowej. Powód zgodnie z art. 84 k.p. nie mógł zrzec się kosztów dojazdu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., „albowiem istnieje potrzeba

wykładni przepisu prawnego, tj. art. 84 k.p. w związku z art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. (z uwzględnieniem w przedmiotowej sprawie treści art. 22 § 1 k.p., art. 77⁵ § 1 k.p. oraz art. 2 pkt 7 ustawy z 12 lutego 2010 r. o czasie pracy kierowców), gdyż jego rozumienie w poszczególnych kategoriach spraw, wywołuje rozbieżności w orzecznictwie Sądów”. W uzasadnieniu wskazano na potrzebę określenia czy inne świadczenia dla pracownika, a tu koszty dojazdu, korzystają z takiej samej ochrony jak wynagrodzenie za pracę, czyli włączają zrzeczenie z art. 84 k.p. Skarżący zauważył, że orzecznictwo Sądu Najwyższego nie jest jednolite (sprawy II PK 317/05, I PR 43/80, I PKN 3/96, I PK217/03, II PK 235/04, II PK 296/04, I PK 603/03). Szerokie rozumienie ochrony przedmiotu wynagrodzenia za pracę (innych świadczeń związanych z pracą) pozwala Sądom w konkretnych sprawach na odmienną interpretację, czy diety i inne świadczenia przysługujące z tytułu podróży służbowej (także zwrot kosztów dojazdów) stanowią, czy też nie wynagrodzenie za pracę (inne świadczenia związane z pracą) i podlegają ochronie jak wynagrodzenie za pracę, co w konsekwencji prowadzi do zakazu zrzeczenia się przez pracownika tych świadczeń.

W skardze przedstawiono, że 10 września 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wykreślił G. Spółka komandytowa Oddział w P. w likwidacji z siedzibą w W. z KRS. Podmiotem wszystkich praw i obowiązków jest G. z siedzibą w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podstawa przedsądu wskazuje na rozbieżność w orzecznictwie w odniesieniu do obejmowania ochroną taką jak wynagrodzenie za pracę także innych świadczeń ze stosunku pracy.

Problem niejedności orzecznictwa zgłoszony we wniosku traci jednak na znaczeniu wobec podobnego zagadnienia rozpoznanego przez skład powiększony Sądu Najwyższego w uchwale z 17 stycznia 2013r., II PZP 4/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 147. Wprawdzie zagadnienie powstało na gruncie potrącenia, to jednak jego istota koncentrowała się na rozumieniu wynagrodzenia za pracę i wynikającej

z tego ochrony. Zauważono wówczas niejednolitość orzecznictwa, którą wskazuje się we wniosku o przyjęcie skargi. W uchwale przeważało (przy zadaniach odrębnych) wąskie (ściśle) rozumie wynagrodzenia za pracę. Konsekwentnie tak samo należy rozumieć pojęcie wynagrodzenia za pracę w art. 84 k.p. Innymi słowy pracownik mógłby się zrzec świadczenia, które nie jest wynagrodzeniem za pracę. Nie prowadzi to do przyjęcia skargi do rozpoznania, gdyż skarżący we wniosku nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgłoszona we wniosku potrzeba wykładni i ujednolicenia orzecznictwa znajduje więc odpowiedź we wskazanej uchwale i jej uzasadnieniu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).